

Γιώτα Ιωαννίδου,

Μέλος ΔΣ Α ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής (Παρεμβάσεις)

Από τη συνάντηση του ΔΣ της ΟΛΜΕ με την ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, τον τύπο και τα ΜΜΕ απασχόλησε περισσότερο η επειλούμενη παραίτηση του προέδρου της ΟΛΜΕ, παρά τα ίδια τα αποτελέσματά της. Για “ανίερη συμμαχία ΔΑΚΕ - ΠΑΜΕ και Παρεμβάσεων” έγραψε η «Αυγή» και μεθοδεύσεις ενόψει του 17^{ου} Συνεδρίου. Επιφανόμενο επίδικο το αν ήταν σωστή η στάση του προέδρου της ΟΛΜΕ να χαρακτηρίσει στις δηλώσεις του, θετική εξέλιξη τις απαντήσεις του Υπουργείου.

Παρεμπιπτόντως, οι λιτές δεσμεύσεις του Υπουργείου, είναι αυτές καθαυτές **έωλες** και κυρίως δεν στοιχειοθετούν βήματα στην κατεύθυνση αντιμετώπισης της διάλυσης της δημόσιας εκπαίδευσης.

Το αναγγελθέν κυβερνητικό νομοσχέδιο που θα έρθει στη Βουλή τον Απρίλη:

- Θα επανατοποθετεί μεν τους **συναδέλφους σε διαθεσιμότητα**, αφαιρώντας όμως ισοδύναμο κόστους διορισμούς από τους προβλεπόμενους από τον προϋπολογισμό της προηγούμενης κυβέρνησης! (15.000 διορισμούς για όλο το Δημόσιο). Που θα εργαστούν άραγε όταν η επανασύσταση των τομέων που καταργήθηκαν από την προηγούμενη κυβέρνηση, δεν έχει εξασφαλιστεί με ανάλογα μέτρα;
- Θα καταργεί μεν τον τρόπο προαγωγής των μαθητών στο Λύκειο με τους βαθμούς και την κλήρωση θεμάτων από την **Τράπεζα Θεμάτων**, αλλά την ίδια την Τράπεζα δεν την καταργεί.
- Θα παγώνει την **αξιολόγηση** των εκπαιδευτικών όπως προχωρούσε, αλλά οι δομές και οι θεσμοί που έχουν διαμορφωθεί (Τράπεζα Θεμάτων που εξασφάλιζε η αξιολόγηση των μαθητών να είναι δείκτης για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, ΑΔΙΠΔΕ, εξωτερική αξιολόγηση κλπ) το πιο πιθανό είναι ότι θα αναμορφωθούν για να χρησιμοποιηθούν για την «αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου» - νέα ονοματοδοσία- με βάση την εργαλειοθήκη της ΕΕ και του ΟΟΣΑ.

Όσον αφορά τα βήματα στην κατεύθυνση αντιμετώπισης της **διάλυσης της δημόσιας εκπαίδευσης**, δεν υπήρξε καμιά δέσμευση με την αιτιολογία των συνολικότερων δεσμεύσεων της χώρας. Έτσι για έκτακτη οικονομική ενίσχυση των σχολικών επιτροπών για να καλύψουν τα άμεσα έξοδά τους τα σχολεία, αύξηση των δαπανών για την παιδεία, κάλυψη των 3.500 κενών φέτος και διορισμοί για του χρόνου, μείωση του αριθμού των μαθητών στην τάξη, επαναφορά συγχωνευμένων σχολείων και άλλα, η κυβέρνηση ήταν **αρνητική**.

Ούτε κουβέντα βέβαια για ξεπάγωμα της **μισθολογικής εξέλιξης** ή πολύ περισσότερο **ανάκτηση 13^{ου} και 14^{ου} μισθού και απωλειών στις συντάξεις και τα εφάπαξ!**

Η **απόφαση του Γιουρογκρουπ** και το mail Βαρουφάκη, καθώς και η αποδοχή του πλαισίου και της εργαλειοθήκης της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αλλαγής προτεραιοτήτων και στην εκπαίδευση, πολύ περισσότερο οικονομικής ανακούφισης.

Η **ΔΑΚΕ** έχει πολλούς λόγους να επιχαίρει για αυτή η εξέλιξη. Δικαιώνει την αντιεκπαιδευτική πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων, μόλις λίγες ημέρες μετά την καταδίκη της από την πλειοψηφία του

ελληνικού λαού στις εκλογές. Η επικέντρωση της κουβέντας στο πρόσωπο του προέδρου, την βολεύει ακόμη περισσότερο σε μια **ρηχή αντιπολιτευτική στάση** που δεν θα αγγίζει τα ιερά και τα όσια των θεσμών (ΕΕ - ΟΟΣΑ) των οποίων είναι ο πιο καθαρόαιμος ιδεολογικός και πολιτικός εκφραστής. Τη βολεύει να κοιτούν όλοι το δέντρο και να χάνουν το δάσος.

Το **ΠΑΜΕ** δυστυχώς για μια ακόμη φορά περιορίζεται σε μια κοινοβουλευτικού τύπου κριτική και "αποκάλυψη" των προθέσεων του ΣΥΡΙΖΑ, την οποία ιεραρχεί σε αντίθεση (και όχι σε σύνδεση) με την **ανάγκη μιας αντιπολίτευσης που θα αποκτά το ανάστημά της με την οργάνωση του κόσμου και στους αποφασιστικούς αγώνες** του. Πολύ μελάνι για ένα δελτίο τύπου. Αναντίστοιχο με τη μη προσπάθεια στο να καταλήξει το ΔΣ της ΟΛΜΕ σε αγωνιστική εισήγηση προς τις Γενικές Συνελεύσεις, στην καταδίκη της απόφασης του Γιούρογκρουπ και του νέου επερχόμενου μνημονίου. Στο να συντονιστούν από κάτω οι ΕΛΜΕ και τα πρωτοβάθμια σωματεία για να ξεπεραστεί ο παλιός και νέος κυβερνητικός συνδικαλισμός.

Βολεύει βεβαίως όλη αυτή η κατάσταση το **ΣΥΡΙΖΑ**, ώστε να βλέπουμε το δέντρο κι όχι στο δάσος. Τα ζητήματα "προσωπικής ευθιξίας" δεν μπορεί να προπορεύονται των πολιτικών "δια ταύτα". Είναι μωπική η λογική που τονώνει τον «πατριωτισμό των Ελλήνων» για την "άδικη στοχοποίηση ενός αγωνιστή προέδρου", ώστε να καλύψει την έντονη δυσαρέσκεια από τις δεσμεύσεις της ελληνικής κυβέρνησης στους «Θεσμούς»- τρόικα, που υπονομεύουν άμεσα και μακροπρόθεσμα κάθε διεκδίκηση.

Αλλού βρίσκεται η ουσία: «Επανεξέταση των κυβερνητικών δαπανών στην παιδεία», «μεταρρυθμίσεις σύνδεσης μισθών, παραγωγικότητας, αξιολόγησης» στο Δημόσιο, «υιοθέτηση των βέλτιστων πρακτικών της ΕΕ για την αγορά εργασίας», «προσωρινή εργασία, στα δημοσιονομικά περιθώρια και συμβάσεις με ευελιξία, ανταγωνιστικότητα και δικαιοσύνη(!;)», «αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης για την ακραία φτώχεια, με κουπόνια και χωρίς αρνητικό δημοσιονομικό αντίκτυπο» και άλλα "δημιουργικά ασαφή" σε μας και απελπιστικά σαφή και καταγεγραμμένα στις αποφάσεις και τα ντοκουμέντα της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, του mail Βαρουφάκη. Στο πλαίσιο πάντα της αποδοχής των δανειακών υποχρεώσεων, της παράτασης του προηγούμενου μνημονίου και της αποδοχής της αξιολόγησης υλοποίησης των στόχων του, με αποδοχή της διασφάλισης πρωτογενούς πλεονάσματος, των ιδιωτικοποιήσεων - ξεπουλήματος και των δεσμεύσεων για "καμιά μονομερή ενέργεια" (βλέπε μη εγκεκριμένη από τους "Θεσμούς") από την ελληνική κυβέρνηση, που διασφάλισε η απόφαση του Eurogroup.

Αυτό είναι το «δάσος» που προδιαγράφει την βέβαιη υλοτόμηση οποιουδήποτε υπεσχημένου «δέντρου».

Κι όμως πίσω από τον «καπνό» της συζήτησης περί παραίτησης ή όχι του προέδρου, η θέση των ΣΥΝΕΚ και του ΣΥΡΙΖΑ, απέναντι σε όλα αυτά όπως περιγράφεται στην προτεινόμενη εισήγηση - πρότασή τους προς τις ΓΣ, είναι σαφής:

«Η Συμφωνία στο Eurogroup είναι αντικειμενικά ένας ετεροβαρής πολιτικός συμβιβασμός που οφείλεται στον τωρινό αρνητικό συσχετισμό δυνάμεων στην Ευρώπη και Ελλάδα και ταυτόχρονα δίνει χρονικές δυνατότητες για άσκηση πολιτικής που θα φρενάρει τη λιτότητα και θα ανακουφίζει τους εργαζόμενους, παρά το ασφυκτικό οικονομικό πλαίσιο που προσπαθούν να επιβάλλουν».

Η **συσκότιση** της κατάστασης και του εχθρού που έχουμε απέναντί μας, **για να δικαιολογηθούν οι κυβερνητικές επιλογές**, δεν είναι μια αμελητέα πλευρά του αγώνα μας. Είναι εγγύηση βέβαιης ήττας.

Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι μια **νέα έκδοση κυβερνητικού συνδικαλισμού**, που θα απολογείται και θα δικαιολογεί την κυβέρνηση, την ίδια ώρα που θα παραιτείται από την συνειδητή ενεργοποίηση των ανθρώπων και θα απαξιώνει τη μαζική αγωνιστική δράση του κλάδου.

Δίνουμε λόγο στους εργαζόμενους και στους εαυτούς μας. Ας αφήσουμε τα παιχνίδια με τη σαφήνεια προς

τους δανειστές και την ασάφεια προς τον κόσμο και τον στόχο. Ας καταναλώσουμε τη σκέψη και τις δυνάμεις μας σαν Αριστερά στην ανασυγκρότηση του περιεχομένου, των διαδικασιών και των αγώνων του εκπαιδευτικού κινήματος μπροστά στη βέβαιη και σφοδρή σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας.